

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE PIZZA-CONNECTION

Toneelspel in 3 bedrijven

1880

door

Roger Deforce

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1991

Nr. 1747

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste **NEGEN** tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1989 Toneelfonds J. Janssens/Roger Deforce

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

2 dames - 7 heren (dubbelrollen mogelijk)

Pietro Bolzani	de peetvader
Paolo Bolzani	broer van Pietro
Gabriella Bolzani	dochter van Pietro
Massimo Bolzani	zoon van Paolo
Gina	Pietro's secretaresse
Claudio	Pietro's lijfwacht
Tonio Crucelli	tegenstander van Pietro
Alphonso Pecorino	kaasleverancier
Dottore Stiletto	

DEKOR

Het verhaal speelt zich af in het bureau van Pietro Bolzani, de peetvader, die samen met zijn broer alle pizzeria's in de stad controleert, behalve in de South-East waar zijn tegenstander Tonio Crucelli de plak zwaait.

Het bureau heeft minimum 2 deuren: 'n grote deur waarachter de privévertrekken van Pietro Bolzani liggen, en 'n kleinere deur, die toegang verleent tot de andere vertrekken: o.a. keuken, hall... Aan de wand hangt een grote foto of schilderij van een oudere vrouw, "Mama Bolzani".

EERSTE BEDRIJFSCENE 1. Gina - Pietro - Claudio - Paolo

Als het doek opengaat speelt de radio op het bureau van Pietro mooie Italiaanse muziek. Na enkele ogenblikken komt Gina, de secretaresse, omzichtig het bureau binnen, loopt naar het bureau-meubel, wil 'n dossier inkijken, bedenkt zich even en loopt dan naar de grote deur om te kijken of er niemand in de omgeving is; dan keert ze snel naar het bureau terug waar ze zenuwachtig papieren doorsnuffelt, blijkbaar zonder resultaat. Plots rinkelt de telefoon.

GINA : (schrikt op, na aarzeling neemt ze hoorn op)

Pietro Bolzani's bureau...Spreekt u mee, ja... (de stem aan de andere kant brengt haar steeds meer uit haar evenwicht; vruchteloos probeert ze er iets tussen te brengen; tenslotte stamelt ze.)

Ik zal mijn best doen...Ik weet het... (smekend) Asjeblief, verraad me niet...Als ik iets vind, verwittig ik u.

(schrikt bij naderend geluid)

Ik moet nu afhaken. Er komt iemand !

(ze legt snel hoorn neer en zoekt zenuwachtig in handtasje; ze haalt er een doosje uit en legt het op 'n bijzettafeltje ,waar ook 'n blocnote en wat schrijfgierief liggen)

PIETRO : (verbaasd en autoritair)

Gina ? Wat doe jij hier ?

GINA : (angstig) Ik zocht iets, signore Bolzani !

PIETRO : Zo ?...En heb je gevonden wat je zocht ?

GINA : Nog niet...(kijkt zenuwachtig rond; dan valt haar oog op doosje)

Ha ! Hier heb ik het....(neemt doosje, lacht schuchter)

Mijn pilletjes !

PIETRO : Pilletjes ?

GINA : Tegen keelpijn...

PIETRO : Ach zo ! Helpt het ?

GINA : Wat ?

PIETRO : (kijkt haar scherp aan)

Wat scheelt eraan, Gina ?

GINA : Niets...helemaal niets, meneer.

PIETRO : En je keelpijn dan, Gina ?

GINA : Och, érg is het niet....

(bergt het doosje in handtas)

PIETRO : Neem je geen pilletje ?

GINA : (zenuwachtig in handtas snuffelend)

Ja, natuurlijk.

(Ze schudt "pilletje" uit doosje en slikt het binnen)

PIETRO : (ondertussen naar barmeubel gegaan, schenkt 'n glas vol)

Hier. Spoel het maar even door... (Gina weigerachtig)

Komaan Gina. Een opkikkertje zal je deugd doen.

(Gina drinkt glas in één teug leeg, en verslikt er zich bij;

Pietro klopt haar even op de rug)

Da's een lastig pilletje, nietwaar ? Ja, soms blijft dat in je

keel hangen...en daar is maar één oplossing voor, Gina...Alles

uitspuwen ! (staart haar in ogen) Begrijp je mij ? Niks laten

rotten in jezelf, want daar ga je aan kapot.

GINA : (heeft zich hersteld)

Ik begrijp u niet.

PIETRO : Jammer. Ik had je graag geholpen.

GINA : (na pauze) Kan ik nu gaan ?

PIETRO : (gaat moedeloos zitten achter bureau, knikt)

Ik roep je wel als ik je nodig heb.

(Gina gaat weg, aan deur gekomen) Gina ?

(Ze houdt stil en kijkt hem angstig aan, Pietro kijkt haar onder zoekend aan, na lange pauze) Neen, laat maar...

(Gina af. Pietro blijft wat namijmeren, terwijl hij achteloos de papieren op zijn bureau doorkijkt, dan duwt hij op oproepknop, enkele ogenblikken later komt Claudio, Pietro's lijfwacht binnen. Hij is een stoere bink, en van kop tot teen gewapend. Claudio staart hem met vaste blik aan)

CLAUDIO : Boss ?

PIETRO : (verstrooid)- hoofdschuddend)

Oh !....Hoeft dat echt...al die wapens binnenshuis ?

CLAUDIO : U hebt mij als body-guard in dienst genomen, boss. En dat zal ik doen. Ik wil niet dat iemand 'n haar op uw hoofd krenkt...

PIETRO : (wrijft met hand door haren)

Ik vrees dat het allemaal niet veel helpt, Claudio...Mijn haren verlies ik toch. Daar kunnen al die vuurwapens niets tegen verhelpen.

CLAUDIO : (windt zich op) Dat denkt u maar, Boss. Dat niemand het riskeert één vinger naar u uit te steken of ik schiet hem overhoop !

PIETRO : (gelaten) Wat ? Die vinger ?

CLAUDIO : (haastig) Ja ! (bedenkt zich, corrigerend) Die vinger ook !
(bekijkt Pietro kritisch)

Kan ik u helpen ?

PIETRO : Roep even Paolo...

CLAUDIO : Tot uw orders, Boss ! (Claudio af)

PIETRO : (mijmerend) Boss...Voor hoelang nog ? Ik vrees dat ik aan het einde van de reis gekomen ben.

(staat op gaat tot vóór portret van zijn moeder)

Hoe lang ben jij nu al vertrokken, mama ? Tien jaar...Heb je mij een beetje gemist daarboven ? En papa ? Zie je hem soms ? Of heeft hij jou ook dààr in de steek gelaten ? Niet met je laten sollen, mama. Je slaat je er wel door...en straks ben je niet meer alleen...

(Tijdens de laatste zinnen is Paolo binnengekomen; hij blijft even in deuropening staan en bekijkt Pietro ontroerd. Dan gaat hij langzaam dichterbij. Samen bekijken ze de foto...Pietro geeft hem vriendschappelijk schouderklopje.)

PIETRO : Ik heb je raad nodig, Paolo !

(laat zich opnieuw in zetel achter bureau vallen)

Ga zitten...

PAOLO : (glimlachend)

Als ik je broer niet was, zou mij nu de schrik in de benen slaan.
(begint ostentatief op benen te trillen)

Zie je wel; het begint al !

(Zoekt steun en laat zich op stoel vallen, begint zenuwachtig nagels te bijten.)

PIETRO : (vermoeid glimlachend)

Hou op, Paolo...Je grapjes werken me op de zenuwen...

PAOLO : (wordt ernstig) Problemen ?

(Pietro knikt. Paolo staat op, gedecideerd)

Wie ? Zeg mij WIE en vanavond nog blijft er van zijn pizzeria geen twee stenen op elkaar ! Wie is het ?

PIETRO : (gelaten) Bruno Assegni...

PAOLO : (ongeloof) Bruno Assegni ?...Bruno Assegni heeft ons nog nooit last berokkend...Eénmaal was hij 'n paar dagen over tijd, maar anders heeft hij altijd stipt betaald !..Met' welk smoesje komt hij nu aandraven ? Luister, Pietro, je laat je niet doen !

PIETRO : (hoofdschuddend) Je begrijpt me verkeerd, Paolo...Ik heb nooit

gezegd dat Bruno niet Wil betalen; ik vrees alleen maar dat hij voor 'n tijdje niet KAN betalen...Nee, wind je niet op. Ik weet wat je zeggen wil: "de grote middelen" ! "De beuk erin" ! "Geen twee stenen op elkaar laten staan."

PAOLO : Het is de enige manier om de schrik erin te houden. Anders verliezen wij de controle over de anderen. Je weet dat Tonio staat te trappelen van ongeduld om ZIJN pizza-rijk verder uit te bouwen ! Hij heeft reeds heel de South-East onder controle ! Hij ligt al jaren op de loer om de grenzen te verleggen...
(plots gaat licht op) Wacht even : Bruno Assegni's pizzeria ligt net op de rand van ons territorium !

PIETRO : (knikt) Dus ook dicht bij Tonio's gebied !

PAOLO : Juist ! En Tonio is even de grens overgestoken ! (Pietro knikt)
En heeft 'n bezoekje gebracht aan Bruno's pizzeria ! (Pietro knikt) Géén beleefdheidsbezoekje...(Pietro schudt hoofd)..
Blijft er nog wat van overeind ?

PIETRO : Het dak staat er nog op.

PAOLO : Porca Mizeria! (Verdomd !) Ik heb het altijd gezegd dat die Siciliaan niet te vertrouwen was ! Maar deze maal maak ik er gehakt van ! En ik stuur er 'n portie van naar àl zijn pizzeria's in de South-East ! Gratis ! Dan kunnen ze er Spaghetti Bolognese van maken ! (wil woedend kamer verlaten)

PIETRO : Paolo ! Blijf ! (Paolo blijft staan)
Doe geen domme dingen...

PAOLO : Het zou stom zijn zo we NIET reageerden. Straks staat hij met heel zijn doodseskadron hier voor onze deur ! Dat soort maffioso... (Pietro wil hem onderbreken : vindt het woord maffioso niet geschikt)...dat soort gangster kent maar één taal : het geweld !

PIETRO : Je hebt misschien gelijk...

PAOLO : Natuurlijk heb ik gelijk !

PIETRO : En als WIJ nu de grens oversteken en één van ZIJN pizzatenten kort en klein slaan, mag je er donder op zeggen dat ZIJN knokploeg een uur later hetzelfde doet bij ons.

(Paolo wil hem onderbreken; luider)

En dan ga JIJ natuurlijk weer represailles nemen en een van zijn restaurants in de vernieling slaan. (Paolo knikt heftig)
Maar je vergeet één ding : 'n vernielde pizzeria lokt geen klanten, en zonder klanten rinkelt de kassa niet ! En met 'n

lege kassa kan je het personeel niet betalen. En waar staan WIJ dan ? Ga jij op het einde van de maand Bruno Assegni 'n lesje leren omdat hij zijn maandelijkse bijdrage niet kon aflossen ? Vergeet niet dat hij betaalt...betalen moet, om onze bescherming...die hij niet gekregen heeft ! Elke maand moet hij af-dokken, en niet zo'n klein beetje opdat wij hem zouden beschermen ! En WIJ hebben gefaald, Paolo !

(zakt opnieuw moedeloos in z'n zetel; kijkt naar portret van mama.)

PAOLO : (ongerust)

Is er iets ? (Pietro haalt schouders op)

Pietro ! Kijk me aan. (gaat tot bij Pietro)

Ik ben je broer, Pietro....Heb ik je ooit in de steek gelaten ?

PIETRO : (zacht) Zonder jou had ik het nooit zo ver geschopt, Paolo !

PAOLO : Jij bent mijn broer, Pietro...

(Pietro is opgestaan, kijkt zijn broer enkele ogenblikken aan en omhelst hem dan beetje pathetisch; na de omhelzing blijven ze wat onbeholpen staan kijken; tenslotte duwt Paolo zijn broer tot vóór het portret van la Mama: samen kijken ze er ontroerd naar.)

PAOLO : Ze was iemand, hé ? (Pietro knikt)

PIETRO : Méér dan iemand... Ze was la "mama" ! En ZIJ heeft ons uit die achterbuurt van Napels gehaald, helemaal alleen...

PAOLO : Ik weet dat ze trots op je was, Pietro.

PIETRO : Op ons...Zonder jou had ik het nooit waar gemaakt.

PAOLO : Maar jij bent de oudste. Jij bent Pietro, de ROTS...(glimlacht)

Ja, mama was 'n vrome vrouw. Zij kende de bijbel..."Jij bent Petrus de rots, en op deze rots zal ik mijn kerk bouwen"...

(klopt Pietro vriendschappelijk op schouders)

...En WIJ ons pizza-imperium.

(Pietro gaat opnieuw zitten. Paolo Bekijkt hem doordringend, zacht)

Wat bedoelde je daarnet...toen je tot mama zei : "Straks ben je niet meer alleen" ?

PIETRO : Ik word oud Paolo...Het wordt me allemaal 'n beetje te veel.

(tilt hand op) Zo'n organisatie als de onze eist 'n ijzeren hand...Kijk, mijn hand beeft al. Ik word oud...

PAOLO : Larie ! Je bent slechts drie jaar ouder dan ik !

PIETRO : In drie jaar kan veel gebeuren.

PAOLO : Maar in drie jaar word je niet oud !

PIETRO : Ziek wel...

PAOLO : (opbeurend) Je gelooft toch niet alles wat de dokters zeggen ?

PIETRO : Neen...maar ik ben bang voor wat ze NIET zeggen...Neen, onderbreek me niet...Ik voel me rot. De vlam hierbinnen is uitgedoofd. Ik heb genoeg van al dat vechten, al dat bloed...(luider,heftiger) En dat weet Tonio ook ! Vroeger zou hij het nooit gewaagd hebben een van mijn pizzeria's vlak onder mijn neus aan diggelen te slaan !

PAOLO : (scherp, opvliegend)

Dat hoeven we niet te slikken ! Als we nu niet reageren is het straks de beurt aan Mario en Giuseppe en Carlo en noem maar op ! Begrijp me toch, Pietro. Als wij niet reageren, denkt hij dat we bang zijn !

PIETRO : (gelaten) Dat ben ik ook ...

PAOLO : (ongeloof) Pietro !

PIETRO: Niet van hem...Ik heb mijn tijd gehad, Paolo. Ik ga terug naar Napoli, naar de zon...naar "mama". Ze ligt daar zo alleen.

PAOLO : (na pauze) En WIE runt dan dit bedrijf ?

PIETRO : Jij natuurlijk ! Wie anders ?

PAOLO : Niet zonder jou !....(dichter bij Pietro) Zonder jou bega ik stomiteiten. Jij neemt de beslissingen, ik voer ze uit. Zo is het altijd geweest...Ik heb geen kop om hele dagen in de boeken te snuffelen, vastgeklonken aan die werktafel daar.

PIETRO : Dan blijft er maar één oplossing over. (drukt op belknop)

PAOLO : (hoofdschuddend) Ik begin stilletjesaan te vrezen dat je er echt wil mee kappen.

PIETRO : Natuurlijk meen ik het...

(Claudio binnen, wacht op bevelen)

Roep Massimo even !

PAOLO : Massimo ?

(Claudio aarzelt even)

PIETRO : (tot Claudio)

Doe wat ik je heb gezegd. (Claudio buigend af)

PAOLO : Ik begrijp niet wat Massimo hiermee te maken heeft.

PIETRO : Als jij mijn plaats niet wil innemen...

PAOLO : (snel invallend) Geen sprake van !

PIETRO : ...dan zie ik maar één oplossing !

PAOLO : (stil) Massimo ?

PIETRO : Hij is de enige mannelijke kandidaat die ik hier zie rondlopen.

PAOLO : (bij zichzelf)

Massimo ?...Peetvader ?

PIETRO : Ik begrijp je reactie 'n beetje...Massimo is nu niet precies het prototype van de doordrijver. Maar hij is je zoon...

PAOLO : Meen je dat echt ?

PIETRO : Ik heb niemand anders.

PAOLO : (beetje ontuchtend)

Oh ! Juist...Ik begrijp je aarzeling. Massimo is 'n beetje... nu ja, onhandig ?

PIETRO : Een beetje ? Hij is het sprekende voorbeeld van de klungelende keukenpiet. En dit is héél zacht uitgedrukt.

PAOLO : Hij is een brave jongen....

PIETRO : Jammer.. (reactie van Paolo) Met brave jongens bouw je geen pizza-imperium op ! Soms vraag ik me af of hij wel 'n échte Bolzani is !

PAOLO : (schrikt op) Wat bedoel je ? Natuurlijk is hij 'n echt Bolzani ! Hij is mijn zoon ! (beetje opgewonden) Als je daaraan twijfelt, hoef je hem niet als kandidaat, peetvader naar voor te schuiven. Dat heb JIJ gedaan, niet IK !

PIETRO : Scusi, Paolo...Ik heb je niet willen kwetsen...Ik bedoelde alleen maar : hij heeft zo weinig van jou ! Jij bent 'n vechter, 'n doordrijver, 'n organisator. Jij hebt alle kwaliteiten om mij te vervangen...

PAOLO : (stiller) Jij bent niet te vervangen...Een broer kan je niet vervangen...evenmin als 'n goede vrouw...

PIETRO : (na pauze)

Margherita was 'n goede vrouw voor jou.

PAOLO : Ze was een engel !...

PIETRO : Inderdaad...Helemaal anders dan... (Er wordt op deur geklopt)
Binnen !

SCENE 2. Pietro - Paolo - Massimo - Claudio - dokter

Massimo komt binnen: hij is het type van de schuchtere en onhandige jongeman, die daarbij nog erg bijziende is. Hij draagt 'n witte keukenschort en 'n schenkblad waarop 'n capuccino-toestelletje en 'n kopje staat.

MASSIMO : Je hebt mij geroepen, oom ? Ik heb van de gelegenheid gebruik

gemaakt om je 'n lekker kopje capuccino te schenken. De beste capuccino die je ooit gedronken hebt. Je zal het zien !

(NB.: Massimo staat te praten tegen zijn vader, maar herkent hem niet)

PAOLO : (dichter bij Massimo)

En wat zie jij, jongen ?

MASSIMO : (kijkt scherper toe)

Een ietwat oudere man met 'n klein vratje op zijn kin. (spottend)

Hello papa !

(Paolo gaat hoofdschuddend zitten. Massimo kijkt richting bureau.)

Oom ?

PIETRO : (steekt arm in hoogte en zwaait)

Zoek je mij, Massimo ?

MASSIMO : (Wil schenkblad op bureau zetten, maar ziet het boek niet;

Pietro kan het nog net op tijd wegritsen)

Claudio vertelde me dat je mij wou spreken ? (schenkt kopje in)

Ik dacht zo : Ik schenk ondertussen 'n lekker kopje capuccino !

Proef even, oompje. Hij is...delicioso !

(Pietro neemt kopje en wil drinken)

Wacht ! De suiker !

(Hij wil een klontje suiker in het kopje doen en stoot daarbij de koffie om over de kleren van Pietro.)

Oh, Mama mia ! Wat doe ik ?

PAOLO : (draait gezicht weg)

Ik durf niet meer kijken.

MASSIMO : Wacht. Ik neem 'n servetje.

(In zijn zenuwachtigheid stoot hij het koffie-stelletje om)

PIETRO : Asjeblief, Massimo. Geen servetje. Ik doe het zelf wel.

(Neemt zakdoek en veegt koffie van zijn kleren)

MASSIMO : Maar het is me absoluut geen last, oom.

PIETRO : Voor jou misschien niet.

PAOLO : (tot bij Massimo) Laat maar, Massimo...Ik maak het wel proper.

Ga jij maar naar je keuken.

(duwt hem in richting van keukendeur)

MASSIMO : (houdt stil)

Ik wist niet dat je hier ook was, pa. Anders had ik nog 'n

kopje meegebracht.

PAOLO : Da's vriendelijk, jongen. Maar ik heb nu echt geen trek.

MASSIMO : (draait zich om)

Jammer van de koffie, oom.

PIETRO : (terzijde) Van mijn kleren zullen we maar zwijgen.

(tot Massimo) Het is niet erg jongen. Ga maar !

(Massimo keert zich om, wil scène verlaten, en loopt met zijn gezicht tegen deurstijl ! Massimo af. Paolo laat zich opnieuw in zetel vallen.)

PAOLO : Je hebt gelijk... Massimo is niet de geschikte troonopvolger.

PIETRO : Hij ziet de problemen niet... (bekijkt zijn kleren) en de cappuccino ook niet! (neemt kopje en drinkt restje uit.)

Hij is wel 'n goede kok. Zijn cappuccino is inderdaad deliciouso.. Enfin, wat ervan overblijft.

Paolo ! Begrijp je nu waarom jij de enige bent die mij kan opvolgen ?

PAOLO : Ik ben het niet met je eens...

PIETRO : Maar je moet toch toegeven dat Massimo...

PAOLO : (snel) Er is nog iemand ! En vertel me nu niet dat jij niet weet over wie ik het heb ! Je gaat je eigen bloed toch niet verloochenen ?

PIETRO : Gabriella is 'n meisje !

PAOLO : Ze is je dochter ! En ze heeft meer lef dan tien Massimo's samen... al zeg ik het niet graag. Maar de waarheid moet gezegd: Gabriella heeft karakter.

PIETRO : Laten we hier asjeblief niet verder over praten.

PAOLO : (berispnd) Waarom niet ? Je bent niet eerlijk tegen jezelf, Pietro. Je verstoot Gabriella omdat ze teveel op haar moeder gelijkt. Het is geen schande op je mama te gelijken. (kijkt naar foto aan wand)

PIETRO : Dit heeft hier niets mee te maken. Ik wil niet dat de naam van mijn ex-vrouw hier te sprake komt. Die periode uit mijn leven behoort definitief tot het verleden.

PAOLO : Niet helemaal. (Pietro haalt schouders op, stiller)
Ik heb haar daarnet aan de telefoon gehad.

PIETRO : (geprikeld) Wie ? Mijn ex-vrouw ? Luister, Paolo. Ik heb er niets tegen dat jij met 'n vrouw over de vloer komt. Tenslotte ben jij al meer dan tien jaar weduwnaar, en ik kan erin komen dat het coelibaat zijn onaangename kanten heeft. Maar niet met mijn ex-vrouw ! Desnoods met mijn secretaresse ! Al moet je dat nu niet te letterlijk opnemen ! Maar niet met die furie, die

kletsmajoor, die feeks, die...die...

PAOLO : (rustig) Ben je uitgeraasd ?

(Pietro veegt zweet van voorhoofd)

Het was Gabriella aan de telefoon. (Pietro reageert niet)

Wel ? Wil je niet weten waarom ze opbelde ?

PIETRO : (nuchter) Ze heeft geld nodig ! Wanneer komt ze ?

PAOLO : Ze kan hier elk ogenblik zijn. Ze belde vanuit de taxi.

PIETRO : Ook dat nog !

(Er wordt gebeld. Pietro duwt op knop. Claudio verschijnt in deuropening.)

CLAUDIO : De dokter is er, Boss !

PIETRO : Laat hem binnen, Claudio. Je mag 'n dokter niet in de hall laten wachten. Elke minuut is kostbaar...

PAOLO : Ik laat je nu...

(Wil weggaan, aarzelt even, bedenkt zich en verlaat de scène)

(Ondertussen heeft Claudio de dokter binnengelaten. Dezewil naar Pietro's bureau gaan. Claudio houdt hem tegen en begint hem te fouilleren.)

PIETRO : Claudio ! Moet dat nu echt ?

CLAUDIO : Dit is mijn job, Boss !

PIETRO : Maar je kent toch Dottore Stiletto !

DOKTER : (glimlachend) Laat maar, Signore Bolzani. Het is tenslotte al de 33ste maal dat hij me fouilleert.

(beetje grijnzend naar Claudio)

De aanhouder wint, nietwaar ?

(Claudio negeert zijn opmerking, en doorzoekt zorgvuldig zijn dokterstas. Hij vindt niets en plaatst de tas op het bureau. Hij bekijkt de dokter achterdochtig en verlaat de scène. De dokter neemt de stethoscoop uit dokterstas.)

DOKTER : Hij neemt zijn taak als body-guard wel ernstig op...

PIETRO : Dat doen we toch allemaal, nietwaar dokter ?

(Dokter negeert opmerking en begint hem te onderzoeken)

Dit heeft geen zin !

DOKTER : Ach, hij bedoelt het goed.

PIETRO : (bitsig) Ik bedoel : DIT hier ! (duwt stethoscoop weg.)

DOKTER : (onverstoorde) Laat MIJ daarover beslissen. (Gaat verder met onderzoek) Diep ademen...Hoe bent u die tegen het lijf gelopen ?

PIETRO : Claudio ? (dokter knikt) Bij de politie...drugpolitie. Die jongen zat helemaal onder de drugs. Voelde zich high van 's ochtends tot 's avonds. High, High ! Die verdomde junkies voelen

zich zo high dat ze in de goot terechtkomen !

DOKTER : En u hebt hem uit de klauwen van de flikken gehaald ?

PIETRO : (zacht) Ik had medelijden met die jongen...Heeft geen ouders meer.

DOKTER : En u geen zoon.

PIETRO : (scherp uitvallend) Wat bedoel je daarmee ? Neen, ik heb geen zoon ! Wel 'n dochter ! Ik, de peetvader van de grootste pizza-keten van het land heb niet eens 'n zoon om mijn rijk aan over te laten ! (duwt dokter ruw weg) Hou op met die schijnheiligheid ! Je weet best wat me scheelt ! (klopt op borst) Het is gedaan met mij ! Denk je dat ik het niet voel ? Hier, hier zit het... Ik voel het al maanden...Neen, mij maak je niets wijs ! (windt zich meer en meer op) Ik ben Pietro Bolzani ! Hoor je mij ? Pietro Bolzani ! Weet je wel wie dit is ?

DOKTER : (kalmerend) Ik dacht : 'n vechter !

PIETRO : Natuurlijk ben ik dit ! Hoe denk je dat wij uit die achterbuurten van Napels zijn ontsnapt ? Heel mijn leven heb ik gevochten, tegen alles en iedereen ! (zakt in elkaar) Maar hiertegen is het vechten tegen de bierkaai...(klopt op borst) Elke dag voel ik de pijn helser worden...Je moet mij de waarheid vertellen, dokter. Geen smoesjes ! Zeg het mij, recht voor de raap...Hoe lang nog ?

DOKTER : (neemt stethoscoop en wil hem verder onderzoeken) Enkele minuutjes maar. Ik ben zo weg.

PIETRO : (lacht geforceerd)

Haha, je bent 'n goeie acteur, dokter. Maar je hebt toch 'n fout gemaakt. Je speelde je rol té goed ! Ieder normaal mens, sorry, ik bedoel : iedereen die géén dokter is, begrijpt wat ik wil weten als ik vraag : 'hoe lang nog' ? Alleen de dokter begreep me niet. Wilde mij niet begrijpen, omdat hij schrik heeft mij de waarheid te vertellen. Luister, Signor Dottore: ik herhaal nog eens mijn vraag : 'Hoe lang nog' ?

DOKTER : (na aarzeling)

Drie maanden...maximum !...Maar het kunnen ook zes weken zijn.

PIETRO : Dat is beter...ik bedoel : nu weet ik wat ik moet doen.

DOKTER : Wilt u dat ik u iets voorschrijf voor het geval dat...

PIETRO : Neen ! Pijnstillers werken niet alleen op het lichaam, maar ook hierop. (wijst op hersenen) En ik heb enkele belangrijke beslissingen te nemen in de nabije toekomst... (glimlacht) Klinkt

nogal verwaand, hé ? Zes weken misschien nog en ik zit hier te lullen over de toekomst !...Laat me nu. Asjeblief.

(Dokter kijkt de wat ineengezakte Pietro hoofdschuddend aan, dan verlaat hij de scène. Pietro blijft er verslagen bij zitten, met rug naar de deur. Hij neemt foto van 'n meisje op het bureau, kijkt er enkele ogenblikken hoofdschuddend naar)

PIETRO : Jammer Gabriella....

(blijft wat verwezen naar foto staren.)

SCENE 3. Pietro - Gabriella

Op dat ogenblik komt Gabriella, zonder kloppen, de kamer binnen. Stilzwijgend blijft zij hem aankijken. Pietro heeft iets gehoord, maar blijft wezenloos naar foto kijken.

PIETRO : Claudio ?...Ik wens nu niet gestoord te worden...door niemand.

(Hij hoort iemand deur dicht doen)

Ik wil alleen zijn...

GABRIELLA : (komt stilletjes achter zijn rug naderbij, ziet de foto, ze legt zacht haar hand op zijn schouder.)

Ciao, papa...

PIETRO : (schrikt op, en probeert zenuwachtig foto weg te bergen)

Madre Madonna ! Je hebt me laten schrikken.... (gaat rechtop zitten, en probeert zijn autoritaire houding terug te vinden)

Kan je niet kloppen zoals de anderen ?

GABRIELLE : (beetje scherp)

Ben ik voor jou niet mèèr dan de anderen ? OK ! Dan volg ik de voorgeschreven procedure...zoals de àndèren !

(terwijl ze naar deur gaat) Dan kan je ongemerkt de foto terugzetten ! (sluit deur achter zich)

PIETRO : (beetje uit evenwicht) Nét haar moeder ! (legt foto op tafel, omgekeerd, dan luid, in richting van deur) Drijf het nu niet te ver, Gabriella !

(Er wordt geklopt; eerst wil hij kwaad uitvallen, dan schudt hij het hoofd en begint te glimlachen. Luid)

Binnen !